

บทที่ 4

การจัดระบบการศึกษาของประเทศสหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และประเทศไทย

การจัดการศึกษาของประเทศต่าง ๆ อาจจะมีลักษณะคล้ายกันหรือแตกต่างกัน และประเทศที่กำลังพัฒนาอาจจะเลือกรูปแบบการจัดการศึกษาของประเทศที่พัฒนาแล้วประเทศใดประเทศหนึ่งมาเป็นรูปแบบในการจัดการศึกษาในประเทศของตน สำหรับในที่นี้ขอยกตัวอย่างรูปแบบการจัดการศึกษาของประเทศสหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส และรัสเซีย ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวความคิดในการจัดการศึกษาต่อไปในอนาคต

การศึกษาของประเทศสหรัฐอเมริกา

ประวัติการศึกษา

การศึกษาของประเทศสหรัฐอเมริกา มีรากฐานมาจาก การศึกษาของประเทศทางยุโรป ชาวยุโรปได้นำเอาประเพณีระบบการปกครอง ตลอดจนความเริ่มต้นต่าง ๆ ของตน มาด้วย การจัดการศึกษาของสหรัฐอเมริกาในระยะแรก ๆ ต้องประสบปัญหาอย่างมาก จึงมุ่งแก้ไขปัญหาจากสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ เนื่องจากหน้าที่ความอยู่รอดเพียงอย่างเดียว

ระบบการจัดการศึกษาในปัจจุบันของประเทศนี้ของแต่ละรัฐนั้นคับให้จัดการศึกษาให้แก่ประชาชนโดยทั่วถึงกัน และมุ่งส่งเสริมด้านการศึกษาให้มากที่สุด เนื่องจากฐานะของประชาชนอยู่ในขั้นเดิมทำให้มีการจัดการศึกษาอย่างได้ผล และจัดการศึกษาในระดับต่ำกว่าอุดมศึกษาถือเป็นการศึกษาภาคบังคับ การศึกษาของประเทศสหรัฐอเมริกาแบ่งออกได้เป็น 3 ระยะคือ

ระยะที่ 1 ช่วงที่สหภาพโซเวียตเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษ

(ค.ศ. 1600 – 1770)

ในศตวรรษที่ 16 การศึกษาเป็นหน้าที่ของรัฐ ได้ออกกฎหมายให้ตั้งโรงเรียนสำหรับสอนเด็กให้อ่าน เชียน เรียนคานาน และในศตวรรษที่ 17 ได้เริ่มใช้หนังสือเป็นครั้งแรกในระดับประถมศึกษา ชื่อ The New English Primer ที่ว่าด้วยพยัญชนะ พยางค์ง่าย ๆ ถ้อยคำ

ประโยชน์ และเรื่องราวเกี่ยวกับศาสนา ศีลธรรม ในระยะนี้ครูไม่มีเสรีภาพทางความคิดและ การสอน

ระยะที่ 2 หลังจากที่สร้างเมริกาตั้งจากการเป็นเมืองชั้นของอังกฤษ

(ค.ศ. 1770 - 1870)

มีการสนับสนุนการศึกษามากขึ้น มีกฎหมายบังคับให้เด็กทุกคนไปโรงเรียน เริ่มมีส่วนของการศึกษาและศึกษาธิการประจำรัฐ โรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษายังเป็นของเอกชน และองค์กรการศาสนาอยู่ ปี ค.ศ. 1821 มีโรงเรียนมัธยมของรัฐบาลเป็นแห่งแรกที่เมืองบอสตัน และในปี ค.ศ. 1839 มีโรงเรียนฝึกหัดครูของรัฐบาลครั้งแรก

ระยะที่ 3 ช่วงการศึกษาแบบประชาธิปไตย (ปี ค.ศ. 1870 - 1960)

การจัดการศึกษาแบบประชาธิปไตยใช้เวลาเกือบหนึ่งศตวรรษ มีกฎหมายต่าง ๆ เกิดขึ้นมากเพื่อช่วยเหลือการศึกษา เช่น Morrill Act และ Smith-Hughes Bill มีกฎหมายเกี่ยวกับการจัดการศึกษาภาคบังคับให้แก่เด็กทุกคนต้องเรียนหนังสือจนอายุครบ 16 ปี (ปัจจุบันเพิ่มขึ้นเป็น 18 ปี ผู้ที่เรียนเข้าอาจได้รับการอนุญาตให้ถึงอายุ 17 ปี แต่จะต้องได้รับความยินยอมจากครูผู้สอน) รัฐเป็นผู้ควบคุมจัดการฝึกหัดครู หลักสูตรตลอดจนกำหนดแบบเรียนต่าง ๆ

จุดมุ่งหมายของการศึกษาในระบบประชาธิปไตยคือ ให้ประชาชนทั่วไปได้รับการศึกษามากขึ้น มีการปกคล้องแบบกระจายอำนาจ เปิดโอกาสให้แต่ละรัฐจัดการศึกษาด้วยตนเอง ชาวอเมริกันเชื่อกันว่า การศึกษาเป็นทางไปสู่การดำเนินชีวิตที่ดี ในชุมชนที่มีเสรีและมีประชาธิปไตย สิทธิชั้นพื้นฐานของบุคคลคือโอกาสอันเท่าเทียมกันในการศึกษา

ระบบการศึกษา

การจัดการศึกษาของสหรัฐอเมริกาแต่ละรัฐจัดการศึกษาของตนเอง ควบคุม ดำเนินการการศึกษาในรัฐของตนเอง โดยการกระจายอำนาจในท้องถิ่นเป็นตัวแทน

แผนการศึกษาของสหรัฐอเมริกา แบ่งระบบการศึกษาออกเป็น 3 ระดับดังนี้

1. ระดับประถมศึกษา (Elementary Education)
2. ระดับมัธยมศึกษา (Secondary Education)
3. ระดับอุดมศึกษา (Higher Education)

การศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาใช้เวลาเรียนทั้งสิ้น 12 ปี โดยแบ่ง
ระดับประถมศึกษาออกเป็น 6 ชั้น ระดับมัธยมศึกษาแบ่งเป็น 2 ตอนคือ

มัธยมต้นเกรด (Grade) 7 - 9

มัธยมปลายเกรด (Grade) 10 - 12

ในการแบ่งชั้นระหว่าง 12 ปีนั้น แตกต่างกันไปตามความนิยมของแต่ละรัฐ
สำหรับการศึกษาในชั้นมุ่งศึกษา (Higher Education) เป็นการศึกษาระดับ
ปริญญาตรี ใช้เวลาเรียน 4 ปี และยังมีการศึกษาหลักสูตร 2 ปี เป็นระดับประกาศนียบัตร
หรืออนุปริญญาด้วย

ส่วนการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีนั้นมีดังแต่ปริญญาโท ปริญญาเอก สูงกว่า
ปริญญาเอกและการวิจัย ผู้ที่จะเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้นั้นต้องเป็นผู้สำเร็จเกรด
(Grade) 12 หรือเทียบเท่าแล้ว

ระบบการศึกษาของสหราชอาณาจักรมีทั้งแบบ แต่ก่อนนิยมในขณะนี้คือแบบ 6-3-3
และ 6-6 และพยายามจะใช้แบบเดียวกันทั่วประเทศ คือ แบบ 6-3-3 หรือ 6-2-4

1. อนุบาลศึกษา (Preschool Education)

มีจุดมุ่งหมายที่จะให้เด็กได้รับประสบการณ์ที่มีประโยชน์ เน้นในด้านความพัฒนา
เพื่อเตรียมให้เรียนในชั้นประถมศึกษา

2. ประถมศึกษา (Elementary Education)

เป็นการศึกษาภาคบังคับและให้เปล่า หลักสูตรแตกต่างกันไปโดยขึ้นอยู่กับแบบ
แผนและเป้าหมายของการศึกษาแต่ละโรงเรียนและชุมชน การเลื่อนชั้นเรียนใช้ระบบ Non-
grade คือ การเลื่อนชั้นโดยอัดโน้มติ แนวโน้มในการให้การบ้านลดลง เปลี่ยนเป็นส่งเสริมให้
ทำการบ้านโดยสมัครใจ

3. มัธยมศึกษา (Secondary School)

จุดประสงค์ใหญ่ของการมัธยมศึกษาควรเป็นการเตรียมนักเรียนเพื่อการดำเนิน
ชีวิตต่อไปภายหน้า มิใช่เป็นการเตรียมนักเรียนเพื่อเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยเท่านั้น ไม่มี
การสอบเข้า

การจัดมัธยมศึกษาในสหราชอาณาจักรได้เปลี่ยนมาเป็นแบบโรงเรียนมัธยมแบบ

ประเมิน (Comprehensive High School) เป็นการจัดรวมลักษณะของวิชาการกับอาชีวศึกษาเข้าด้วยกัน เพื่อเตรียมเด็กทั้ง 2 สาย และกล้ายเป็นมาตรฐานในการจัดโรงเรียนมัธยมศึกษา (High School) ของสหรัฐอเมริกาในปัจจุบัน

4. อุดมศึกษา

การศึกษาในชั้นอนุดมศึกษาในสหรัฐอเมริกา มีความจำเป็นต่อสังคมมาก การศึกษาเพียงเพื่อปัจจุบันยังไม่พอ จะต้องเพื่ออนาคตด้วย เพื่อเตรียมให้นักศึกษามีความสามารถเผชิญกับสถานการณ์ของโลกที่กำลังเปลี่ยนแปลง

มหาวิทยาลัยเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของระบบสังคม แต่มหาวิทยาลัยจะต้องปรับปรุงให้กันกับความเปลี่ยนแปลงของโลกด้วย

ลักษณะการกระจายอำนาจในระดับอุดมศึกษาของสหรัฐอเมริกามองเห็นได้ชัดที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากเอกสารเป็นผู้ดำเนินการมา ก่อนรัฐบาล

สถาบันทางอุดมศึกษาตั้งขึ้นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1636 ชื่อ Harvard College มีจุดมุ่งหมายเพื่อสอนศาสนา มาเปลี่ยนเป็น Liberal Arts College และในปี ค.ศ. 1819 มีมหาวิทยาลัยของรัฐบาลเป็นครั้งแรกคือ University of Virginia

วิทยาลัยชั้นต้น (The Junior College) หมายถึง วิทยาลัยที่มีหลักสูตร 2 ปี เป็นการศึกษาต่อจากมัธยมศึกษา จัดขึ้นก็เพื่อจะให้ความลึกซึ้ง และเป็นประโยชน์แก่นักเรียนที่ไม่ต้องไปเรียนต่อในที่ไกล ๆ การที่มีหลักสูตรเพียง 2 ปี เท่ากับเป็นการช่วยเหลือคนที่ไม่สามารถพำนุนเรียน 4 ปี หลักสูตรมีทั้งวิชาการและทางวิชาชีพในระดับที่ต้องการฝึกหัดอย่างสูง เป็นการเตรียมคนไปศึกษาต่อในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยที่มีหลักสูตร 4 ปี วิทยาลัยชั้นต้นจัดอยู่ในอุดมศึกษา

วิทยาลัยชุมชน (Community Junior College)

จัดระบบการศึกษา 2 ปี เป็นเกณฑ์มาตรฐานให้แก่นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า และยังเป็นศูนย์กลางทางการศึกษาของท้องถิ่นเพื่อจัดบริการชุมชนในท้องถิ่นนั้น ๆ อีกด้วย

วิทยาลัยชุมชนจัดการศึกษาเป็น 4 แบบดังนี้

1. การศึกษาเกี่ยวกับวิชาชีพ

2. การศึกษาเพื่อศึกษาต่อ
3. การศึกษาเพื่อการบริการชุมชน
4. การศึกษาเพื่อพัฒนาและซ้อมเลริม

ระดับและประเภทของการศึกษาที่น่าสนใจ

การศึกษาผู้ใหญ่

การจัดการศึกษาผู้ใหญ่ของสหรัฐอเมริกาทำให้ผู้ใหญ่ได้กลับเข้าศึกษาต่อหลังจากที่ได้ออกไปทำงานหลายปี บางคนกลับมาเรียนรู้สำหรับงานใหม่ บางคนเรียนสาขาวิชามาระดับสูงขึ้นไป บางคนเนี่ยงแต่ต้องการพัฒนาจิตใจตนเอง หรือต้องการหาความสุนใจใหม่ ๆ หรือเพื่อจะให้มีความรู้เพิ่มมากขึ้น และมีจำนวนมากที่จำเป็นต้องศึกษาต่อ เพราะกำลังก้าวไปสู่อาชีพใหม่

ความคิดที่ว่า "คนจะเรียนสูงขึ้นไปได้ต้องเรียนจบจากโรงเรียนมัธยมศึกษาหรือวิทยาลัย" ความคิดนี้จะหมดไปและจะเป็นที่ยอมรับกันว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยที่การเรียนในชั้นเรียนเป็นเพียงการศึกษาเบื้องต้นเท่านั้น และการศึกษาด้วยตัวเอง จะทำให้ก้าวตามทันการเปลี่ยนแปลงของโลกอยู่ตลอดเวลา

อาชีวศึกษา

รูปแบบของการจัดโรงเรียนในสหรัฐอเมริกา จัดสอนวิชาสามัญเป็นล่วงไปญี่ปุ่น ส่วนการศึกษาด้านอาชีวศึกษาปล่อยให้ประชาชนดำเนินการเอง

ลักษณะของการอาชีวศึกษาในสหรัฐอเมริกานั้น มีความมุ่งหมายที่จัดการศึกษาเพื่อให้เยาวชนหรือผู้ที่ทำงานแล้วสามารถประกอบปกติอาชีพได้ หลังจากจบการศึกษาแล้ว พลิกตัวไปของอาชีวศึกษา คือ

1. ส่งเสริมการเรียนวิชาสามัญคู่กับวิชาชีพ
2. ฝึกหัดักษณะความชำนาญทางวิชาชีพ
3. ฝึกอบรมให้ทันการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาทางเทคโนโลยีใหม่ ๆ

การฝึกศูนย์

ในประเทศไทย การที่จะเป็นครูสอนในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาได้จะต้องมีใบอนุญาตหรือใบรับรอง

หลักสูตรวิชาครุใช้เวลา 4-5 ปี ประกอบด้วยหลักสูตร รวมเราวิชาการและวิชาชีพ
เข้าด้วยกัน มีการฝึกสอนเป็นเวลา 4 เดือนครึ่งถึง 6 เดือน

รัฐบาลกลางยังได้จัดตั้งสำนักงานพัฒนาการเด็กขึ้นในกระทรวงสาธารณูปโภค ศึกษาธิการ
และสวัสดิการ เพื่อที่จะทำงานกับ Head Start ซึ่งเป็นโครงการที่เปิดให้มีการฝึกอบรม
ในชั้นเตรียมประถมศึกษาสำหรับเด็ก ๆ ที่อยู่ในฐานะเลี้ยงเบี้ยทางการศึกษา

สรุป

การศึกษาของสหรัฐอเมริกามีเป้าหมายที่สำคัญอันหนึ่งคือการศึกษาที่นำไปตั้งแต่ระดับ
อนุบาลถึงมหาวิทยาลัยกำลังจะถึงจุดสำเร็จ จะเห็นได้ว่าไม่มีสังคมอื่นใดอีกในประวัติศาสตร์ที่
จะมีการให้การศึกษาอบรมแก่เยาวชนอย่างเต็มที่ด้วยค่าใช้จ่ายมหาศาล

กิจกรรมด้านการศึกษาซึ่งมีขนาดใหญ่ได้ให้โอกาสทดลองอย่างกว้างขวาง มหาวิทยาลัย
ได้กล้ายเป็นที่ตั้งของศูนย์กลางของ โลกวิทยาศาสตร์ และมีการยอมรับความจริงมากขึ้นเรื่อย ๆ

ลักษณะสำคัญของหลักสูตรที่พัฒนาในช่วงปี 2493-2502 นี้ได้เปลี่ยนไปสู่หลักที่เน้น
เฉพาะบุคคลมากขึ้น นักศึกษาสายวิทยาศาสตร์อาจต้องการที่จะเรียนรู้และใช้ประโยชน์จากศิลป
ศาสตร์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับวิชามนุษยศาสตร์ และเขายังมีความสามารถมากขึ้นในการออกแบบ
โครงการที่มีการศึกษาแบบ "ห้องเรียนเปิด" ทำให้มีการค้นคว้าวิจัยมากขึ้น

การศึกษาของประเทศไทย

ประวัติการศึกษา

ประเทศไทยมีสังคมที่แบ่งระบบชั้นวรรณะ การศึกษาจึงมีความเห็นว่าไม่ควรจะให้
การศึกษาแก่บุคคล และเชื่อว่า "การศึกษาสำหรับทุกคนเป็นการสูญเปล่า" พระราชบัญญัติเกี่ยวกับ
การศึกษาน้อมแบบประสิม (Comprehensive plan) มุ่งลุյส์เสริมจัดการศึกษาให้เหมาะสม
กับความสามารถและความต้องตามธรรมชาติของเด็กแต่ละคน

ระบบการศึกษา

1. อนุบาลศึกษา (Nursery Education)

การศึกษาในระดับนี้เน้นเรื่องประสบการณ์และการพัฒนาการทางสังคมของเด็ก

เป็นส่วนใหญ่

2. ประถมศึกษา (Primary Education)

การประถมศึกษาเป็นการศึกษาภาคบังคับ แบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ

2.1 โรงเรียนประถมศึกษาตอนต้น (Infant School) ใช้เวลา 2 ปี เป็นห้องการเรียนรู้เด็กและสอนวิชาการต่าง ๆ ไปด้วย

2.2 โรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย (The Junior School) ใช้เวลาเรียน 3 หรือ 4 ปี จัดแบบสหศึกษา หลักสูตรของโรงเรียนส่งเสริมในด้านกิจกรรมและประสบการณ์มากกว่าจะส่งเสริมให้ความรู้และหลักความจริงต่าง ๆ

การทดสอบข้อสอบ "ลิบเบ็ดนาก" (Eleven Plus Examination) ซึ่งผลการสอบนี้จะเป็นเครื่องชี้ว่าเด็กควรจะเรียนต่อโรงเรียนมัธยมประเภทใด และเป็นข้อที่น่าลังเกตว่าเด็กที่สอบข้อสอบนี้ไม่ผ่านโอกาสที่จะเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยมีอยู่มาก

3. มัธยมศึกษา (Secondary Education)

การศึกษาระดับมัธยมศึกษา ถือว่าเป็นการศึกษาภาคบังคับ เด็กจะต้องอยู่ในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเป็นเวลา 11 ปี โรงเรียนมัธยมศึกษาแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท

3.1 โรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐ แบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท คือ

1. โรงเรียนมัธยมสายวิชาการ (The Secondary Grammar School)
2. โรงเรียนมัธยมสายอาชีวศึกษา (Secondary Technical School)
3. โรงเรียนมัธยมสายใหม่ (Secondary Modern School)

3.2 มัธยมศึกษาที่จัดโดยเอกชน โรงเรียนที่จัดโดยเอกชนมีหลายประเภทที่สำคัญคือ

1. โรงเรียนเตรียม (Preparatory School)
2. โรงเรียนพับลิคสกูล (Public School)
3. โรงเรียนอินดิเพนเดนท์สกูล (The Society of Headmasters of Independent School)

4. อุดมศึกษา (Higher Education)

การศึกษาในชั้นอุดมศึกษามุ่งให้ได้รับปริญญาหรือเทียบเท่า มหาวิทยาลัยที่เก่าแก่กว่าอายุเกิน 600 ปี คือ Oxford และ Cambridge แต่มหาวิทยาลัยปักครองตนเอง โดยอิสระ

การศึกษาระดับมหาวิทยาลัยมีทั้งการจัดภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย คือ

4.1 การศึกษาภายในมหาวิทยาลัย นักศึกษาที่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยมีอายุ 18 ปี และผ่านการสอบ G.C.E. ระดับเอ ตั้งแต่ 2 วิชาขึ้นไป สาขาวิชาที่เรียนได้แก่ หันตแพทย์ สถาปัตยกรรม สัตวแพทย์ ในระดับปริญญาตรี โท และเอก

4.2 การศึกษาภายนอกมหาวิทยาลัย ได้แก่ การศึกษาวิชาอาชีวศึกษา มีการศึกษาเริ่มตั้งแต่ชั้นประภาคเนียบัตร (Diploma) ถึงปริญญาเอก เด็กจะเริ่มศึกษาได้ตั้งแต่อายุ พ้นเกณฑ์บังคับ คือ 16 ปี โดยไม่ต้องสอบ G.C.E. แต่ถ้าจะเริ่มการศึกษาที่สูงขึ้นไปต้องสอบ G.C.E.

การอุดมศึกษาของประเทศไทยมีความเป็นประชาธิปไตยมากกว่าประเทศสหรัฐอเมริกา มหาวิทยาลัยแต่ละแห่งจะควบคุมนโยบายการรับเข้าเรียน โดยอาศัยผลการสอบ G.C.E. ปัญหาที่ทำให้การอุดมศึกษาของประเทศไทยต้องล่าช้า เพราะการที่รัฐบาลกลางต้องรับภาระในการออกค่าใช้จ่ายสูงมาก

การศึกษาในมหาวิทยาลัยต้องอ่านและศึกษาตัวอยู่คนเดียว ไม่บังคับเวลาเรียน ให้ทำการบ้านและทำรายงานสอนแบบปรนัย

ระดับและประเภทของการศึกษาที่นำเสนอ

การฝึกหัดครู

ในประเทศไทยอังกฤษการที่จะเป็นครูเป็นได้ 2 ทางคือ

1. การศึกษาในมหาวิทยาลัยจบแล้วได้ปริญญาบัตร
2. การเรียนในวิทยาลัยครูเป็นเวลา 3 ปี

การอาชีวศึกษา

หลักสูตรทางอาชีวศึกษามีตั้งแต่หลักสูตรสำหรับผู้อาชีพที่ต้องใช้มือหรือหลักสูตรการซ่างงานถึงชั้นปริญญาเอก ได้แก่

1. หลักสูตรการซ่าง

2. หลักสูตรประกาศนียบัตรแห่งชาติ
3. หลักสูตรดิจิทัลมาแห่งชาติ
4. หลักสูตรดิจิทัลมาทางเทคโนโลยี
5. การเป็นสมาชิกของวิทยาลัยผู้สำนักงานถูกทางเทคโนโลยี
6. หลักสูตรดิจิทัลมาทางการบริหารธุรกิจ

การศึกษาผู้ใหญ่ให้กู้

การศึกษาผู้ใหญ่ให้กู้มีหลายรูปแบบ และการจัดแตกต่างกันแล้วแต่ผู้จัด และแหล่งสนับสนุน ทางการเงิน การศึกษาผู้ใหญ่แบ่งออกเป็น 2 ระดับคือ

การศึกษาผู้ใหญ่ชั้นต้น ฝ่ายการศึกษาส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่สำคัญในการจัดการศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นต้นคือ การศึกษาเพื่อการอ่านออกเขียนได้ การศึกษาสายสามัญและสายอาชีพ

การศึกษาผู้ใหญ่ชั้นสูง เป็นการศึกษาวิชาชีพชั้นสูง จัดในสถานบันอุดมศึกษาหรือใน สถาบันศึกษาอื่น ๆ ภายนอกมหาวิทยาลัย

วิทยาลัยชุมชนหรือวิทยาลัยหมู่บ้าน

ในการจัดทำโรงเรียนชุมชนหรือโรงเรียนชาวบ้านกำลังขยายไปทุกแห่งทัน โดยเฉพาะในประเทศที่ได้รับการพัฒนาว่า "กำลังพัฒนา"

วัตถุประสงค์ของโรงเรียนประเพณีคือ เป็นแหล่งรวมของกิจกรรมหลาย ๆ ประเภท ในชุมชนนั้น เป็นศูนย์กลางของชุมชนทั้งในด้านการศึกษาวิชาชีพ กิจกรรมบันเทิง ห้องสมุด และ การลั่นทนาการของผู้คนทุกรายดับตั้งแต่เด็กจนถึงผู้ใหญ่ และที่สำคัญสุดคือ ให้โรงเรียนเป็นสถานที่ ที่ให้โอกาสแก่สมาชิกในหมู่บ้านได้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา การจัดกิจกรรมที่สร้างสรรค์ และมีข้อเสนอแนะกันอย่างเสรี

สรุป

การศึกษาของประเทศไทยมีลักษณะที่สำคัญ 3 ประการคือ

1. รัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ เป็นผู้มีอำนาจเด็ดขาดในการกำหนดนโยบาย การศึกษาของชาติในระดับสูง แต่ไม่ได้ถือเป็นเจ้าของโรงเรียน และเป็นนายครุ จะ เป็นผู้สนับสนุนและเสนอฐานะมากกว่าควบคุม
2. การดำเนินการศึกษาที่ได้ผลดีนั้น มักจะเป็นองค์การหรือสถาบันเอกชน

3. ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ มีอิสระอย่างเต็มที่ที่จะจัดและดำเนินการกำหนดหลักสูตรแบบเรียน การสอนของตนตามที่ต้องการ

การศึกษาประเพณีรัชสกุล

ประวัติการศึกษา

ชาวฝรั่งเศสเป็นเจ้าของวัฒนธรรมทางด้านภาษา ขนบธรรมเนียมประเพณี ศาสนา เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดการปฏิวัติทางการศึกษา ซึ่งเป็นการเปลี่ยนไปสู่ทางที่ดี

ในช่วงศตวรรษที่ 10-13 ซึ่งเป็นสมัยกลาง ปรัชญาการศึกษาสมัยนี้ได้นำหนักในเรื่องความเป็นนักปรารถนาหรือผู้รอบรู้ ผู้เรียนต้องเรียนภาษาلاتินด้วย เพื่อจะเริ่มให้ศึกษาเพื่อการอาชีพในรูปของการฝึกงาน ได้มีการจัดตั้งมหาวิทยาลัยปารีสขึ้นเป็นแห่งแรกในศตวรรษที่ 11 จัดระบบเหมือนมหาวิทยาลัยในปัจจุบัน มหาวิทยาลัยนี้ได้ตั้งโดยพวกระ นักบุญแห่งเมืองนอตเตอร์دام และผู้ร่วมงานจากวัดนักบุญเจนีฟ คณะที่ดีเด่นคือคณะศาสตร์

ในช่วงศตวรรษที่ 14-15 เป็นยุคฟื้นฟู (Renaissance) ได้มีการเปลี่ยนแปลงแนวความคิดของพวกรníยมความปราดเปรื่องมาเป็นแนวการศึกษาแบบมนุษยศาสตร์ ซึ่งเน้นคุณค่าของความเป็นมนุษย์ของแต่ละบุคคลมากขึ้น

ต่อมาในช่วงศตวรรษที่ 18 ซึ่งเป็นยุคแห่งความกระจัง (Enlightenment) มีแนวการจัดการศึกษาที่ไม่ขึ้นกับการศาสนา

ฝรั่งเศสได้นำระบบการศึกษาเข้ามาร่วมไว้ส่วนกลาง เน้นความมีสติปัญญาและความปราดเปรื่อง นักการศึกษาหลายท่านได้พัฒนาความสนใจจากการศึกษาให้มาสนใจทางด้านมนุษยศาสตร์มากขึ้น ได้แก่ รูสโซ (Rousseau) มองดานย์ (Montaigne) และเดส卡特 (Descartes)

ปี ค.ศ. 1789 ได้แบ่งประเทศไทยเป็นหน่วยการศึกษาดีพาร์ทเม้นท์ (Department) ตั้งระบบโรงเรียนรัฐบาลภายใต้การควบคุมของพลเรือน ยกเลิกอำนาจของศาสนาที่มีต่อการศึกษา ในปี ค.ศ. 1791 ได้ออกกฎหมายให้มีระบบการศึกษาแบบรวมอำนาจซึ่งยังคงใช้มาจนถึงปัจจุบัน ในปี ค.ศ. 1795 ได้ออกกฎหมายด้าน ซึ่งเน้นความสำคัญของมัธยมศึกษาและอุดมศึกษามากกว่า ประถมศึกษา และสอนเด็กให้คิดโดยหลักวิทยาศาสตร์

สมัยของพระเจ้าโนเปเลียน โบนาปาร์ต (Napolion Bonaparte) ได้กำหนดให้มีโรงเรียนมัธยมศึกษาเป็น 2 แบบคือ

1. โรงเรียนมัธยมแบบลีเช่ Lycee
2. โรงเรียนมัธยมแบบคอลแลร์ College

พระเจ้าโนเปเลียนได้ตั้งมหาวิทยาลัยยูนิเวอร์ซิตี้เตอิมเปรียล (University Imperiale) ซึ่งเป็นหน่วยควบคุมการศึกษาของรัฐทั้งหมดทั่วประเทศ

ราชวงศ์เบอร์บองต่อจากพระเจ้าโนเปเลียน ได้ให้ความสำคัญต่อการศึกษาในระดับประถมศึกษาอย่างมาก

ราชวงศ์จุลย์ (July Monarchy) ในปี ค.ศ.1833 กษัตริย์ใช้กำหนดให้ตั้งโรงเรียนประถมศึกษาในเมืองหลวงของแต่ละดินแดนทั่ว กษัตริย์ใช้ได้ให้โอกาสทางการศึกษาแก่ประชาชนทั่วไปอย่างกว้างขวาง แต่ยังไม่มีการศึกษาภาคบังคับในสมัยนี้

ในปี ค.ศ. 1836 ได้จัดตั้งการศึกษาผู้ใหญ่ ชี้นับว่าเป็นความคิดแรกเริ่มของการศึกษาผู้ใหญ่ และได้เปิดทางไปสู่ประชาธิปไตยในยุคสาธารณรัฐที่สอง

ยุคสาธารณรัฐที่สอง (Second Republic) ค.ศ.1848-1870 เป็นสมัยของหลุยส์ นาโนเปเลอง มีความเห็นว่าควรจัดการศึกษาแบบให้เปล่ากับประชาชนทั่วไปและควรจัดเอกสารการศึกษาเข้าอยู่ในเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับ

ระบบการศึกษา

กษัตริย์เดิมกำหนดไว้ว่า การศึกษาภาคบังคับของประเทศไทยร่วงเหล 6 ปี ต่อมานี่ ค.ศ.1967 รัฐบาลได้ขยายการศึกษาภาคบังคับเป็น 8 ปี โดยจัดระบบการศึกษาดังต่อไปนี้

1. อนุบาลศึกษา (Kindergarten)

การศึกษาในระดับนี้เป็นการเตรียมเด็กเพื่อจะเข้าศึกษาในชั้นประถมศึกษา

2. ประถมศึกษา (Elementary Education)

เป็นการศึกษาภาคบังคับ ใช้เวลาเรียน 5 ปี การสอนเน้นหนักไปในด้านการฝึกทักษะและการทำงานฝึกหัด การศึกษาในระดับนี้แบ่งออกเป็น ชั้นเตรียมประถม ใช้เวลาเรียน 1 ปี ประถมศึกษาตอนต้น ใช้เวลาเรียน 2 ปี ประถมศึกษาตอนปลาย ใช้เวลาเรียน 2 ปี ปี ค.ศ.1969 ได้มีการใช้ระบบวิธีที่เรียกว่า "ระบบ 1 ใน 3 ของเวลาเรียน"

มุ่งให้โรงเรียนสอนวิชาทางประเพกเป็นวิชาที่เรียกว่า "วิชาการคระดับ" ควบคู่กับผลศึกษา

3. มัธยมศึกษา (Secondary Education)

เรียน 6 ปี แบ่งเป็น 3 ระยะ

1. มัธยมศึกษาตอนต้น ใช้เวลาเรียน 4 ปี

2. มัธยมศึกษาตอนปลาย ใช้เวลาเรียน 2 ปี เมื่อสำเร็จแล้วได้รับประกาศนียบตร้มัธยมศึกษา เรียกว่า Baccalaureat (นักการเลอร์เรอต์)

การเข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมนั้น จะทำการคัดเลือกโดยพิจารณาจากประวัติการเรียนในระดับประถมศึกษา หากมีประวัติการเรียนดีและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการศึกษาของจังหวัด ให้เข้าเรียนในชั้นมัธยมศึกษาได้เลย แต่ถ้าหากคณะกรรมการศึกษาของจังหวัดไม่อนุญาตก็จะต้องสอบเข้า ถ้าเป็นนักเรียนจากโรงเรียนราษฎรแล้วจะต้องสอบเข้าทุกคน ไม่มีการยกเว้น

โรงเรียนมัธยมศึกษามีหลายแบบ 1. ลิเช่ (โรงเรียนมัธยมศึกษาแบบเก่า)

2. วิทยาลัยมัธยมศึกษา ใช้แทนที่โรงเรียนมัธยมแบบเก่า คือ ลิเช่ (Lycee) และวิทยาลัยแผนกทั่วไป

ปี ค.ศ. 1970 เป็นต้นมา นักเรียนมัธยมศึกษาทุกคนต้องเรียนวิชาช่างเทคโนโลยี (Technologie) ด้วย ปลายปีการศึกษาจะครุและอาจารย์ที่เรียกว่าสภารโรงเรียนจะเป็นผู้ลงมติว่านักเรียนคนใดควรได้เลื่อนไปเรียนในชั้นสูงขึ้นไป แผนกไหน ถ้าผู้ปกครองต้องการจะให้เด็กเรียนแผนกอื่น ๆ ที่ไม่ใช่สาขาวิชาเลือกให้ จะต้องสอบเข้าเอง

ในปี ค.ศ. 1971 รัฐสภาฝรั่งเศสจึงได้ร่างกฎหมายแนะนำการศึกษากำหนดว่า นักเรียนที่ไม่สามารถเข้าเรียนในชั้นของโรงเรียนมัธยมศึกษาแบบลิเช่หรือแบบ "วิทยาลัยมัธยมศึกษา" ควรจะเข้าเรียนในโรงเรียนเทคนิคหลักสูตรล้วน

ผู้ที่จบมัธยมศึกษาตอนปลายสามารถจะเลือกแนวทางการเรียนต่อในระดับสูงขึ้นไปได้ 3 ทาง คือ

1. โรงเรียนอาชีวะ

2. มหาวิทยาลัย

3. ระดับเตรียมอุดมศึกษา เพื่อเข้าศึกษาต่อในวิทยาลัยเทคนิควิชาชีพชั้นสูง

โรงเรียนอาชีวะ ใช้เวลาเรียน 2 ปี หลังจากได้รับประกาศนียบัตรประถมศึกษาตอนปลาย โดยดูจากผลคะแนนตัวย ต้องสอบล้มภาร์ เข้ายากมาก เพราะมีคนต้องการเรียนเป็นจำนวนมาก จึงแล้วจะได้รับประกาศนียบัตรตามสาขาต่าง ๆ

วิทยาลัยเทคนิควิชาชีพชั้นสูง ใช้เวลาเรียน 5 ปี

นักศึกษาที่จบจากวิทยาลัยเทคโนโลยีชีฟชั่นสูงสามารถจะเข้าทำงานในโรงงานต่าง ๆ ตามสาขาที่เรียนมา และสามารถทำงานได้ดีกว่าพนักงานที่จบมหาวิทยาลัย

การฝึกหัดนัก

การเรียนในวิชาลัพธ์ฝึกหัดครูใช้เวลา 3 ปี ในปีแรกเรียนวิชาต่าง ๆ หนักไปทางทฤษฎีและต้องฝึกสอน 1 เดือน ในปีที่ 2 ให้นักเรียนลังเกตการสอนและพนักงานการณ์จริงในโรงเรียนด้วยตนเอง แล้วจัดให้นักเรียนฝึกสอนในโรงเรียน Application School 3 เดือน เมื่อครบแล้วกลับมาเรียนภาคทฤษฎีอีกปีที่ 3 จนจบหลักสูตรซึ่งมีทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ รัฐบาลเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายให้

4. อุดมศึกษา (Higher Education)

สถานบันนอุดมศึกษาของฝรั่งเศสมีมากมายและแตกต่างกัน ทั้งวิชาที่สอนและลักษณะของสถาบัน มีวิทยาลัย โรงเรียนชั้นสูง ซึ่งตั้งมาเก่าแก่ ตลอดจนถึงมหาวิทยาลัยและสถาบันเทคโนโลยีหลายแห่ง สถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลส่วนมากมีความอยู่กับมหาวิทยาลัย โดยกำหนดให้เมืองหนึ่งมีมหาวิทยาลัยอยู่แห่งหนึ่ง มีวิทยาลัย 23 แห่ง มหาวิทยาลัยนี้มีอำนาจหน้าที่ควบคุมโรงเรียนสถานศึกษาระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และสถาบันอุดมศึกษาในเขตของตน มหาวิทยาลัยที่ตั้งใหม่ย่อมเปลี่ยนแปลงแก้ไขกฎระเบียบได้เอง แต่ก็ไม่ค่อยจะต่างจากสถาบันอุดมศึกษารุ่นเก่ามากนัก

การเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยรับผู้จบมัธยมศึกษาตอนปลายเข้าเรียนในปีที่ 1 ไม่มีการคัดเลือกใด ๆ เลย แต่นักศึกษาจะต้องผ่านการสอบในปีที่ 1 เพื่อมีสิทธิ์เรียนต่อในชั้นปีที่ 2 จึงเหมือนการคัดเลือกไปในตัว เมื่อสำเร็จการศึกษาระยะเวลา 2 ปีแล้วจะได้รับอนปริญญา

สถาบันอุดมศึกษาที่เรียกว่า "โรงเรียนชั้นสูง" มีอยู่มากมาย มีฐานะเทียบเท่ามหาวิทยาลัย และบางแห่งมีชื่อเลียง โด่งดัง ไปทั่วโลก เช่น โรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูง เป็นสถาบันสอนวิชาอักษรศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ผู้เรียนจำนวนมากเป็นผู้ที่จะไปเป็นข้าราชการ สถาบันนี้ให้ EF 313 17

ประการศนียั่บตระ ไม่ให้ปริญญา ประการศนียั่บตระที่ให้มีฐานะ เกี่ยบเท่าปริญญาตรี โภ เอก เกม่อน ในมหาวิทยาลัย

การศึกษาเพิ่มเติม คือ การศึกษาผู้ใหญ่หรือการศึกษาสาธารณะ หมายถึง การศึกษาที่ต้องเรียนกันเรื่อยๆ ไปไม่ลื้นสุด มีอยู่หลายระดับด้วยกัน คือ การศึกษาวิชาชีฟเนื้องตัวและ การศึกษาวิชาชีฟตอนปลาย

ปี ค.ศ. 1971 ได้ออกกฎหมายฉบับหนึ่งว่าด้วยการศึกษาวิชาเทคโนโลยีและการศึกษาเพิ่มเติม กฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดให้คุณงานที่ทำงานติดต่อรอบ 3 ปี มีลักษณะงานไปรับการศึกษาเพิ่มเติมได้ เรียกว่าลาเพื่อการศึกษา 1 ปี

สรุป

การศึกษาของประเทศไทย เศรษฐีลักษณะที่เห็นเด่นชัด 2 ประการ ระบบการศึกษาของประเทศไทย นักการศึกษาได้พิจารณา ก็โดยกล่าวว่า เป็นระบบที่เอื้อต่อการพัฒนาการศึกษาน้อยมาก คือ ลักษณะที่เป็นการรวมอำนาจมาไว้ส่วนกลาง (Centralization) และลักษณะที่เน้นการศึกษาเพื่อความเป็นนักประชาร์ทหรือความปราดเปรื่อง

การที่ประเทศไทยให้ความสำคัญของการศึกษาในรูปการศึกษาเพื่อความปราดเปรื่อง เป็นการเน้นคุณค่าของการศึกษาในแง่มุมเชิงชาติ และมนุษยศาสตร์ ทำให้การศึกษาของประเทศไทยห่างไกลจากสภาพความต้องการของชีวิตที่แท้จริง ในปัจจุบันชาวฝรั่งเศสมีความต้องการที่จะได้รับการศึกษามากขึ้น และต้องการผู้มีผลติปัจญานสูงจำนวนมากขึ้น แต่คนส่วนมากก็ยังเห็นว่าการศึกษาเป็นของคนกลุ่มน้อยที่ได้รับการเลือกสรรแล้วเท่านั้น

การศึกษาของประเทศสวีเดน

ประวัติการศึกษา

การศึกษาในสมัยโบราณได้เน้นหนทางศึกษาศาสตร์ และพยาธิชัยศาสตร์ เพราผู้กุมอำนาจทางการศึกษาคือ พระและชั้นราชการผู้ใหญ่ทั้งในราชสำนักและนอกสำนัก

ในรัชสมัยของพระเจ้าปีเตอร์มหาราช ค.ศ. 1689-1725 การศึกษาได้กระจายไปสู่ประชาชนทุกระดับ จนกระทั่งประชากรได้เฉลิมพระนามของพระองค์ว่า "พระบิดาแห่งการศึกษาในสวีเดน"

ในรัชสมัยของพระนางแคธารีนที่ 2 การจัดการศึกษาได้ยังถือตามแนวความคิดของรัสโซ่ (Russow) ได้กำหนดให้จัดตั้งโรงเรียนขึ้นในสุมชน โดยกำหนดไว้ว่าการศึกษาในชั้นธรรมดามีระยะเวลาเรียน 2 ปี ส่วนในเมืองใหญ่ให้ตั้งโรงเรียนที่มีระยะเวลาเรียน 5 ปี และเป็นโรงเรียนประเทกภินนondaway

การศึกษาในรัชสมัยของพระเจ้าอเล็กซานเดอร์ที่ 1 ค.ศ. 1801-1825 ได้ทรงจัดตั้งกระทรวงศึกษาธิการขึ้นในปี ค.ศ. 1802 ได้เปิดสอนในโรงเรียนประจำเขตและหมู่บ้านมีมหาวิทยาลัยและโรงเรียนประจำชุมชนด้วย

ในสมัยพระเจ้าอเล็กซานเดอร์ที่ 2 เป็นสมัยของการปฏิรูปการศึกษา ทรงจัดตั้งโรงเรียนประจำศึกษาทั่วประเทศ ได้จัดให้มีโรงเรียนมัธยมและโรงเรียนผู้ตัดครุภัติ และได้ทรงตรากฎหมายประจำชาบล เพื่อให้การศึกษาแก่ทุกคน โดยเสมอภาคกัน

ในสมัยพระเจ้าอเล็กซานเดอร์ที่ 3 เป็นสมัยที่มีการต่อต้านแนวความคิดการปฏิวัติทางการศึกษา การศึกษาในสมัยนี้ยังคงลักษณะการศึกษาเพื่อการศึกษา ราชอาชีพโดย ชาตินิยม ในปี ค.ศ. 1905 ได้มีการปฏิวัติขึ้น ผลก็คือลดอำนาจจากพระเจ้า沙ร์โห์ให้น้อยลง นิการพัฒนาหลายอย่าง ทำให้ประเทศไทยก้าวหน้าไปอย่างมั่นคง

ภายหลังการปฏิวัติได้เปิดศักราชใหม่ พฤษภาคมเชวิกมีอำนาจปกครองประเทศไทย พวณ์ได้เห็นความสำคัญของการศึกษา และได้จัดการศึกษาภาคบังคับให้แก่เยาวชนชายหญิง

หลังจากการปฏิวัติแล้ว เป้าหมายแรกคือ การลบล้างระบบโรงเรียนเก่า ๆ ที่เน้นแยกการศึกษาให้แก่ชนชั้นของลังค์มนัน ๗ โดยให้จัดการศึกษาเพื่อทุกคน ไม่มีระบบวรรณะ ยกเลิกการสอนศาสนาในโรงเรียน ให้สอนลัทธิคอมมิวนิล็ต์แทน เพื่อความซื่อสัตย์ต่อแนวอุดมการณ์ใหม่ของลังค์มนัน

ในปี ค.ศ. 1930 รัฐบาลได้ประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาภาคบังคับ ๗ ปีทั่วประเทศ

ในปี ค.ศ. 1931 สถาบันจึงได้ปรับปรุงการศึกษาเสียใหม่ กำหนดการสอบและกวดชั้นวิชยของนักเรียนอย่างเคร่งครัด ทั้งนี้โดยมีจุดมุ่งหมาย ๒ ประการ คือ ประการแรก เพื่อสร้างคนให้พอเพียงกับความต้องการของลังค์มนัน ประการที่สอง เพื่อสร้างพลเมืองที่มีความจริงจังรักภักดีและไว้วางใจได้

ต่อมาครุสซอฟ ได้ปรับปรุงระบบการศึกษาเสียใหม่ ซึ่งเป็นรากฐานสืบมาจนกระทั่ง

ปัจจุบันนี้ ที่สำคัญคือเน้นด้านการศึกษาที่ว่าไปให้มากยิ่งขั้นแทนที่จะเน้นด้านการใช้แรงงานเป็นหลัก

หลังการปฏิรูปในเดือนพฤษจิกายน ค.ศ. 1917 รัฐเชียมีความล้าหลังกว่าประเทศญี่ปุ่นภาคกลางและตะวันตกมาก แต่ในระยะหลังรัฐเชียสามารถส่งดาวเทียมสู่อวกาศสำหรับการสำรวจและสำรวจทางอากาศ ทำให้ประเทศไทยล้ำหน้าไปไกลมากในด้านเทคโนโลยี เพราะผู้นำรัฐเชียมีจุดมุ่งหมายจะสร้างลัษณใหม่ โดยใช้ระบบการศึกษาเป็นเครื่องมือนำไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ เป้าหมายนี้มิใช่เป็นเพียงเพื่อผลิตนักวิทยาศาสตร์ วิศวกร และช่างเท่านั้น แต่เป็นเครื่องมือของการศึกษาเพื่อมวลชน ซึ่งเยาวชนรุ่นต่อไปจะได้รับประโยชน์ไม่เฉพาะแต่ในด้านการเรียนขึ้นสู่ฐานอย่างเดียวเท่านั้น แต่จะได้ประโยชน์จากความคิดด้านลัษณ ศีลธรรม และการเมือง เช่นกัน ระบบการศึกษาของรัฐเชียได้รับการปรับปรุงและได้รับอิทธิพลจากสหภาพและความต้องการของลัษณที่อยู่เบื้องล้อมด้วย

ระบบการศึกษาของประเทศไทยรัฐเชียยังคงเกี่ยวกับประชาธิปไตยอย่างมั่นคง กล่าวคือ ประชาชนทุกคนมีโอกาสที่จะได้รับการศึกษาถึงระดับอุดมศึกษาอย่างเสมอภาคกันอย่างแท้จริง โดยไม่คำนึงถึงเพศ ผิว เสื้อชาติ และฐานะทางทรัพย์สิน มีอิสระในการเลือกใช้ภาษาเรียนไม่ว่าจะเป็นภาษาพื้นเมืองหรือภาษาอื่นใด

โรงเรียนในประเทศไทยรัฐเชียได้จัดการศึกษาที่มีพื้นฐานไปในทางวิทยาศาสตร์อย่างแท้จริงให้กับเด็กนักเรียน ระบบโรงเรียนได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยการนำความสำเร็จใหม่ ๆ ในด้านวิทยาศาสตร์ วัฒนธรรม และเทคโนโลยีมาใช้ด้วยกัน และจัดให้การศึกษาทุกประเภทมีความเป็นเอกภาพ และมีความต่อเนื่องกันทุกชั้นตอน

ระบบการศึกษา

การศึกษาของรัฐเชีย มีประถมศึกษา 3 ปี มัธยมศึกษาตอนต้น 5 ปี มัธยมศึกษาตอนปลาย 2 ปี และระดับมหาวิทยาลัย 4 ปี

ปัจจุบันการศึกษาภาคบังคับจะต้องเรียนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย ใช้เวลาเรียน 10 ปี

1. อนุบาลศึกษา จัดเป็น 2 แบบ คือ สถานรับเลี้ยงเด็ก และโรงเรียนอนุบาล
2. ประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษานี้เรียนที่โรงเรียนเดียวกัน เรียกว่า โรงเรียนมัธยมแบบปาร์สัน

เนื่องจากมัธยมศึกษาตอนต้นแล้วสามารถที่จะเลือกเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอน

ปลายสายสามัญศึกษาแล้วสอบเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยก็ได้ สำหรับผู้ที่นัดทางด้านอาชีวะ เมื่อจบมัธยมศึกษาตอนต้นแล้วว่าจะเลือกเรียนต่อที่โรงเรียนอาชีวศึกษารึโรงเรียนมัธยมศึกษานิเทศก์ได้ โรงเรียนมัธยมศึกษานิเทศก์หลักสูตร 4 ปีสำหรับนักเรียนที่จบมัธยมศึกษาตอนต้น และ 2 ปีสำหรับผู้จบมัธยมศึกษาตอนปลาย หลักสูตรจัดคล้ายกับโรงเรียนอาชีวศึกษา

สำหรับหลักสูตรระดับมัธยมศึกษารัฐบาล ได้เน้นหันค้านวัฒนาการ เพื่อผลิตนักวิทยาศาสตร์สาขาต่าง ๆ ให้เพียงพอ กับความต้องการและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสมัยใหม่

3. ระดับอุดมศึกษา สถาบันอุดมศึกษาในรัสเซียที่สำคัญ ได้แก่

1. มหาวิทยาลัย

2. สถาบันอาชีวะและเทคนิค โดยแยกออกเป็นสองประเภท คือ ประเภทสถาบัน politechnic สอนหลายแขนงวิชาในสถาบันเดียว กับประการหนึ่ง เป็นสถาบันเทคนิคเฉพาะด้าน คือ มุ่งผลิตผู้เชี่ยวชาญแต่ละแขนง

3. สถาบันเกษตรศาสตร์ เน้นหันไปในด้านการเกษตรกรรมและมุ่งผลิตผู้เชี่ยวชาญทางเกษตรกรรมสาขาต่าง ๆ

4. สถาบันแพทยศาสตร์ มุ่งผลิตแพทย์ระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง และผู้เชี่ยวชาญแต่ละสาขาวิชา แต่ละโรค

การศึกษาในชั้นที่สูงกว่าระดับอุดมศึกษา แบ่งออกเป็นสองระดับ ได้แก่ ระดับ Candidate of Sciences ต้องใช้เวลาศึกษาอย่างน้อย 3 ปี ต่อจากระดับมหาวิทยาลัย มาตรฐานการศึกษาในระดับนี้สูงกว่าระดับปริญญาโทในประเทศไทย และประเทศทางตะวันตก และปริญญา Doctor of Sciences เป็นการศึกษาระดับสูงสุด ผู้ที่จะเข้าศึกษาเพื่อรับปริญญา นี้จะต้องผ่านระดับ Candidate of Sciences มาแล้ว และทำงานในสาขานี้เป็นเวลาหลายปี โดยต้องทำงานวิจัยชั้นสำคัญด้วย

นอกจากสถาบันการศึกษาระดับต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว ในรัสเซียยังมีสถาบันอีกประเภทหนึ่งคือ "โรงเรียนการเมือง" ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อปลูกฝังลักษณะค่านิยมตามระบบของคอมมิวนิสต์ให้แก่พลเมืองโดยตรง การศึกษาในด้านการเมืองของรัสเซียนี้ ทางรัฐบาลได้พยายามปรับปรุงและควบคุมอย่างใกล้ชิด โดยมีจุดหมายเพื่อที่จะปลูกฝังแนวความคิดในเรื่องลักษณะคอมมิวนิสต์ให้แก่พลเมืองให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ทั้งนี้เนื่องที่จะควบคุมความเคลื่อนไหวของ

สรุป

รัสเซียฝึกสอนอบรมให้เด็กเติบโตขึ้นเป็นผลเมืองดีในระบบอนคอมมิวนิสต์ ยังมั่นในหลักการของมาร์กและเลนิน ให้โอกาสทางการศึกษาเท่าเทียมกัน

จะเห็นได้ว่า การศึกษาในรัสเซียเป็นเครื่องมือทางการเมือง ในการสร้างสรรค์สังคมคอมมิวนิสต์ คำกล่าวของเลนิน "ถ้าปราศจากการสอน ก็จะไม่มีความรู้ และถ้าปราศจากความรู้ ก็จะไม่มีสังคมคอมมิวนิสต์" ดังนั้น การศึกษาในรัสเซียจึงจัดขึ้นเพื่อสนองจุดมุ่งหมายทางอุดมการณ์ทางการเมืองมากกว่าผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคม

การตั้งตัวของประชาชนชาวรัสเซียในเรื่องการศึกษา ทำให้รัฐบาลสามารถปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรการศึกษาได้บรรลุตามเป้าหมายเป็นล้วนใหญ่ โดยเฉพาะทางด้านวิทยาศาสตร์ได้มีการค้นคว้าทางด้านօกวากาศ รัสเซียเป็นชาติแรกที่สามารถนำดาวเทียมขึ้นโคจรรอบโลกและไปลงบนดวงจันทร์ได้สำเร็จ นอกจากนั้นในด้านที่เกี่ยวกับปรมาณู รัฐบาลยังสามารถผลิตปรมาณูเพื่อใช้ในเรือเดินสมุทร และใช้เป็นเชื้อเพลิงในโรงงานอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ ได้หลายประเภท ไม่น้อยหน้าประเทศมหาอำนาจอื่น ๆ

การศึกษาของประเทศไทย

ปัจจุบันนี้ การศึกษาเป็นตัวเร่งที่สำคัญที่สุดที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการในสิ่งต่าง ๆ ในสังคม พัฒนาการที่เด่นที่สุดอันเป็นผลของการศึกษาในปัจจุบัน คือ เศรษฐกิจและการเมือง ประดิษฐกรรมและลินค้าใหม่ ๆ ตลอดจนเทคโนโลยีที่เจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว เป็นผลจากการศึกษาและค้นคว้าวิจัยอันเป็นกระบวนการอีกอย่างหนึ่งของการศึกษา ประเทศไทยมีความเจริญทางการศึกษาเป็นประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าทึ้งในทางอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี และเป็นประเทศที่มีความเจริญมีคุณภาพในทางเศรษฐกิจด้วยเช่นกัน เช่น ประเทศไทย สหรัฐอเมริกา รัสเซีย ญี่ปุ่นและออสเตรเลีย ฯลฯ

ความตั้งตัวเรียกร้องและต่อสู้ทางการเมืองเพื่อให้ได้เอกสารสมบูรณ์ในประเทศไทย นิคมและความตั้งตัวให้ได้การปกครองระบบอนประชาธิปไตย ในประเทศไทยเอกสารจะทำแต่กำลังพัฒนาล้วนเป็นผลของการศึกษาหรือผลของการสั่งสอนของครู และเป็นผลของการเรียนรู้ของ

นักเรียน เช่น ประเทศพิลิปปินส์ อินโดเนเซียและไทย เป็นต้น

การศึกษาจังกลอยเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกที่ประเทศไทยต้องการพัฒนาในด้านเศรษฐกิจ และการเมือง จะต้องให้ความสนใจและสนับสนุนในด้านการลงทุนเพื่อการศึกษาให้มากที่สุด

การศึกษาไทยในปัจจุบันใช้แผนการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2520 และให้ใช้บังคับตั้งแต่ปีการศึกษา 2521 เป็นต้นไป และให้จัดให้บริบูรณ์ตามแผนนี้ไม่ช้ากว่าวันล็อกปีการศึกษา 2525 และตามแผนการศึกษาแห่งชาตินั้นได้กล่าวถึงการบริหารการศึกษาไว้ในหมวดที่ 4 ดังนี้ คือ

1. ให้ล่วงราชการหรือหน่วยงานทั้งของรัฐ ของท้องถิ่น ของเอกชน และของต่างประเทศ ตามพันธกรณีระหว่างประเทศไทยที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดการศึกษาในประเทศไทย ซึ่งอยู่ในความควบคุมของกระทรวงศึกษาธิการ จัดการศึกษาให้สอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ

2. สนับสนุนให้มีการสร้างห้องเรียนและตัวแทนประชาชนทั่วไปเข้าร่วมบริหาร การศึกษาในท้องถิ่น

3. ให้จัดระบบการบริหารงานบุคคลฝ่ายการศึกษาให้สอดคล้องกับระบบบริหารงานบุคคลของทางราชการ

4. ส่งเสริมให้สถานศึกษาเอกชนให้มีความคล่องตัวในการบริหาร และการพัฒนา ทางวิชาการภายใต้ขอบเขตแห่งกฎหมาย

ระบบการศึกษา

ตามแผนการศึกษาปี พ.ศ.2520 ได้แบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ

1. ระดับก่อนประถมศึกษา

การศึกษาระดับก่อนประถมศึกษาหรือการศึกษาระดับอนุบาล เป็นการศึกษาก่อนภาคบังคับ ซึ่งจะจัดให้แก่เด็กที่มีอายุระหว่าง 3-5 ขวบ โดยมุ่งที่จะเตรียมเด็กให้พร้อมในด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และลักษณะ เพื่อที่จะเข้าเรียนในระดับประถมศึกษาต่อไป การศึกษาระดับนี้รัฐมีความมุ่งหมายที่จะให้เอกชนและท้องถิ่นเข้าร่วมรับภาระในการจัดเป็นส่วนใหญ่ กระทรวงศึกษาธิการจัดตั้งโรงเรียนอนุบาลออกอุทิศตน เป็นโรงเรียนอนุบาลแห่งแรกในประเทศไทย เปิดทำการสอนเมื่อ 2 กันยายน 2484 ในลังกัดกองผู้ตัดครุ กรมสามัญศึกษา รัฐบาลได้มองเห็นความจำเป็นของการจัดการศึกษาระดับนี้ให้แก่ชาวชนบทที่ห่างไกลจึงได้จัดตั้ง

คณะกรรมการจัดทำแผนพัฒนาเด็กระยะยาวขึ้นเพื่อพิจารณาปัญหาและสาเหตุแห่งปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็ก และที่เกี่ยวข้องกับเด็กแล้วทางแก้ปัญหาเหล่านี้ ตลอดจนเสริมสร้างและพัฒนาเด็กให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น โดยเน้นช่วงอายุของเด็กไทยระหว่าง 0-14 ปี ทางกระทรวงศึกษาธิการได้ดำเนินการเพื่อพัฒนาเด็กก่อนวัยเรียนในระดับประถมศึกษาหลายโครงการด้วยกัน แต่จะอยู่ตัวอย่างมาเพียงบางโครงการ คือ กรมสามัญศึกษา ได้จัดโครงการศูนย์เด็กปฐมวัย ขึ้น เพื่อกำกับการศึกษาด้านค่าวาระรูปแบบและแนวทางในการดำเนินกิจกรรมของศูนย์เด็กปฐมวัย ให้เหมาะสม อีกโครงการหนึ่งของกระทรวงศึกษาธิการ คือ กรมการฝึกหัดครู ได้จัดโครงการศูนย์ปฏิบัติการทดลองเด็กก่อนวัยเรียน โครงการมีจุดมุ่งหมายที่จะค้นคว้าเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมและทดลอง ในด้านโภชนาการล้ำรับเด็กก่อนวัยเรียน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอน การผลิตตำราอันเป็นการฝึกประสบการณ์วิชาชีพภาคปฏิบัติให้แก่นักศึกษาในสถานบันฝึกหัดครู และเพื่อเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับเด็กก่อนวัยเรียนให้แก่บุคลากรจากหน่วยงานอื่น ๆ และบุคคลที่สนใจโดยการจัดการอบรมให้เป็นครั้งคราวไป

จากหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงในการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษาได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรมสามัญศึกษา กรมการฝึกหัดครู ทบวงมหาวิทยาลัย องค์กรบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล ฯลฯ นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานอื่น ๆ อีกหลายแห่งที่จัดการศึกษาระดับนี้เป็นงานอันดับรอง เพื่อจะส่งเสริมให้งานหลักดำเนินไปได้ด้วยดี เช่น กรมอนามัย กรมประชาสงเคราะห์ กรมศาสนา กรมพัฒนาชุมชน กรุงเทพมหานคร มูลนิธิสมาคม เป็นต้น

2. ระดับประถมศึกษา ในปี พ.ศ.2441 ได้เริ่มมีโครงการศึกษาเป็นครั้งแรก นำการแบ่งการศึกษาเป็นกรุงเทพฯ และหัวเมือง การเล่าเรียนเบื้องต้นหรือประถมศึกษาใช้เวลาเรียน 6 ปี แล้วจึงต่อการเล่าเรียนเบื้องกลางต่อไป โครงการศึกษา พ.ศ.2445 แบ่งการศึกษาเป็น 2 ประเภท คือ (1) ประเภทสามัญ ได้แก่ การศึกษาวิชาความรู้และการฝึกหัดอย่างหนึ่งอย่างใดที่บุคคลทุกคนควรรู้ แบ่งเป็นประถมศึกษา (ประถม 1) มุ่งให้ออกไปเป็นรายภาระสามัญ ใช้เวลาเรียน 3 ปี อายุระหว่าง 10-12 ปี นักยมศึกษา (ประถม 2) มุ่งให้ออกเป็นสมิยน หรือค้าขาย ใช้เวลาเรียน 3 ปี อายุระหว่าง 13-15 ปี อุดมศึกษา (ประถม 3) มุ่งให้ออกทำราชการ ใช้เวลาเรียน 5 ปี อายุระหว่าง 16-20 ปี อีกประการ

หนึ่งคือ (2) วิสามัญศึกษา ได้แก่การศึกษาในวิชาความรู้หรือศิลปะ การฝึกหัดอย่างหนึ่งอย่างใด ที่ไม่จำเป็นสำหรับสามัญชนทุก ๆ คนจะควรรู้ เป็นความรู้พิเศษโดยเฉพาะลึกลง เรียกว่า การศึกษาพิเศษ แบ่งเป็น ประถมศึกษาพิเศษ มัธยมศึกษาพิเศษ อุดมศึกษาพิเศษ

ในปี พ.ศ.2464 มีประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาดังต่อไปนี้ 1 กันยายน 2464 โดยบังคับให้เด็กทุกคนที่มีอายุตั้งแต่ 7 ปีบริบูรณ์เรียนหนังสืออยู่ในโรงเรียนจนอายุ 14 ปีบริบูรณ์ โดยไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน

ในปี พ.ศ.2475 ได้ประกาศใช้แผนการศึกษาชาติขึ้น โดยแบ่งการศึกษาเป็น สามัญศึกษา กับวิสามัญศึกษา

สามัญศึกษา ได้แก่ การศึกษาวิชาสามัญ วิชาคณิตศาสตร์เบื้องต้น วิชาศีลธรรม ฯลฯ แบ่งเป็น

1. นักศึกษา เป็นการศึกษา ก่อนประถมศึกษา
2. ประถมศึกษา ป.1-ป.4 กำหนดเวลาเรียน 4 ปี จบแล้วเรียนต่อประถม วิสามัญปีที่ 5-6 สอบໄหลได้ ป.6 จึงถือว่าผ่านการบังคับตามพระราชบัญญัติประถมศึกษา
3. มัธยมศึกษา แบ่งเป็น 2 ตอน คือ มัธยมต้น ม.1-ม.4 มัธยมปลาย ม.5

-ม.8

4. อุดมศึกษา รับช่วงจากมัธยมปลาย

วิสามัญศึกษาได้แก่ การศึกษาวิชาชีพ ซึ่งเรียนลำดับแล้วออกประกอบอาชีพได้ ตามควรแก้อัตภาพ เช่น วิชาเกษตรกรรม หัตถกรรม นิชัยกรรม ฯลฯ แบ่งเป็น

1. ประถมวิสามัญ รับช่วงจากประถมสามัญปีที่ 4 เรียน 2 ปีคือ ป.5-ป.6
2. มัธยมวิสามัญ รับช่วงจากมัธยมต้นปีที่ 4 จำแนกไว้ ๗ เนื้อแผนกเกษตรกรรม อุตสาหกรรม พาณิชยการ ซึ่งในแผนกหนึ่ง ๆ จะมีการเรียนกึ่งแล้วแต่ความเหมาะสมแก่ วิชา เมื่อจบแล้วประกอบอาชีพได้

ใน พ.ศ.2478 ได้มีการประกาศใช้ "พระราชบัญญัติประถมศึกษา พุทธศักราช 2478" (ฉบับที่ 2) โดยบังคับใช้ทั่วประเทศ โดยบังคับให้เด็กทุกคนที่มีอายุย่างเข้าปีที่ 8 เรียนหนังสืออยู่ในโรงเรียนจนอายุย่างเข้าปี 15 (ฉบับเดิม บังคับเด็กที่มีอายุ 7 ปีบริบูรณ์ เรียนหนังสืออยู่ในโรงเรียนจนอายุ 14 ปีบริบูรณ์)